

กิตติกรรมประกาศ

งานสารนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความยากลำบากและอุปสรรคจำนวนมากไม่น้อย ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ภาควิชาประวัติศาสตร์ทุกท่านทั้งหลายที่มีส่วนสำคัญในการช่วยเหลือข้าพเจ้าจนมาถึงฝั่งแห่งความสำเร็จได้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านในภาควิชาประวัติศาสตร์ที่ได้สั่งสอนข้าพเจ้ามา นับตั้งแต่ข้าพเจ้าศึกษาที่นี้ตั้งแต่ชั้นปริญญาตรีจนสำเร็จการศึกษาปริญญาโท พระคุณของอาจารย์ทุกท่านนั้นข้าพเจ้าจะจดจำไว้ไม่ลืมเลือนไปกับกาลเวลาที่ผันผ่านไปว่าครั้งหนึ่งในชีวิตของข้าพเจ้าได้ศึกษา ณ ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แห่งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วัชระ สีนรุประมา ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของข้าพเจ้านับแต่ครั้งที่ข้าพเจ้ายังศึกษาอยู่ปริญญาตรี จนกระทั่งยังมาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทให้กับข้าพเจ้า รวมทั้งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ของข้าพเจ้าอีก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จุฬาทรร อี้อรักสกุล ที่ช่วยเหลือข้าพเจ้าตลอดเวลาที่มีปัญหา และขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชลดา โกปัทมตา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประภัสสรา โกเมศมนีบริรักษ์ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ข้าพเจ้ารักอย่างมาก นอกจากนี้ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์ท่านอื่น ๆ อีกที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการช่วยตรวจ แก้ไข และวิจารณ์ งานชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วย

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทั้งหลายที่เป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าเรื่อยมา ทั้งเพื่อน ๆ ที่ชมรมแบดมินตันอำเภอบางปะอิน รวมทั้งรุ่นพี่ภาควิชาประวัติศาสตร์ทุกคน โดยบุคคลหนึ่งที่ข้าพเจ้าขอขอบคุณในมิตรอย่างมากคือเพื่อนกัลยาณมิตรของข้าพเจ้าที่ชื่อ “แก่ง” ซึ่งเป็นผู้ที่ให้กำลังใจข้าพเจ้าทุกครั้งที่เหนื่อยเมื่อเผชิญกับอุปสรรคนานัปการ ขอขอบคุณมากที่มอบเพลง “พระวงรัก” ของ ศรวณี โปธิเทศ ซึ่งเป็นนักร้องที่ข้าพเจ้าชื่นชอบอย่างมาก รวมทั้งขอขอบคุณเอสเคเคด้วยที่ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์มาให้กำลังใจข้าพเจ้าอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ยังมี พี่เต๋ย, แพททริเซีย แมรี่, ไต้ส, พี่เม้ง, พี่จุ๊, พี่ปรี, พี่สุพิชญา, พี่ชาย, พงศ์ รวมทั้งเพื่อนคนอื่น ๆ ตลอดทั้งพี่ ๆ ที่สำนักบัณฑิตศึกษาด้วย

ข้าพเจ้าเชื่อว่าการศึกษาของข้าพเจ้าในครั้งนี้ไม่อาจบรรลุผลสำเร็จได้เลย หากปราศจากคุณพ่อผู้ซึ่งเป็นกำลังใจความคิดให้ข้าพเจ้าเรื่อยมานับตั้งแต่เข้าศึกษาปริญญาตรี คุณแม่ผู้ซึ่งเป็นกำลังใจที่สำคัญในการส่งเสริมให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเรียนสูงขึ้น และคุณย่าของข้าพเจ้าผู้ซึ่งเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าทุกครั้ง โดยเฉพาะเมื่อยามที่ชีวิตของข้าพเจ้าปกคลุมไปด้วยอาภัพแห่งความทุกข์ คุณย่าของข้าพเจ้ามักจะให้กำลังใจด้วยการร้องเพลง “โซคมุขะ” ของหลวงวิจิตรวาทการให้ข้าพเจ้าฟังอยู่เสมอ ๆ แต่น่าเสียดายเหลือเกินที่คุณย่าของข้าพเจ้าได้

จากโลกนี้ไปก่อนที่จะได้เห็นความสำเร็จของหลานคนนี้ ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะมอบสารนิพนธ์เล่มนี้ให้กับคุณย่าผู้วายชนม์ของข้าพเจ้า และหากเกิดชาติหน้าก็ขอให้เราทั้งสองคนได้กลับมาเป็นย่าหลานด้วยกันอีก

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอขอยังความสุขให้บังเกิดกับทุกท่านที่ได้อ่านงานของข้าพเจ้าในครั้งนี้ และก่อนที่ข้าพเจ้าจะเขียนจบลง จะขอเปล่งพุทธวจนะเพื่อให้เกิดสันติสุขกับทุก ๆ ท่านว่า...

“พุทฺธัง สรณัง คัจฉามิ

ธัมมํ สรณัง คัจฉามิ

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ”

ธิติพงค์ มีทอง

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

วสันตฤดู พ.ศ. 2553